

overordentlig Sjeldne, at Directeur, Underdirecteur, og hvad de Alle hedde, og Ministeren sigte ja og tilraade, at det og det Skib skal bygges. Dette er nu mærkeligt nok Tilfældet med Hensyn til det større totaarnede Skib, derimod er der en sørgelig Uenighed med Hensyn til Træskonnerten. Naar man nu seer — og her er heller ikke stillet noget Forslag om at fravige den Plan om paa Værftet at bygge dette større Skib — naar man nu seer, at Alle ere enige om det Rigtige i at tage fat paa det større Skib, medens der er saa forffjellige Meninger med Hensyn til det mindre Skib, Træskibet, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig ganske unaturligt, hvis man af de begrænsede og smaa Midler, som staae til vor Raadighed, i de første Aar vil tage $\frac{1}{2}$ Million, som rigelig vil kunne finde Anvendelse med Hensyn til det større Skib, fra dette Skib, hvis Bygning er besluttet, og anvende dette Beløb paa dette saa omtvistede Træskibs Bygning. Vi staae her i en noget vanskelig Stilling. En æret Landsthingsmand fra Sylland (Sessen) har udtalt sig, — han har ikke stillet noget Vædringsforslag — men han udtalte sig paa en Maade, hvoraf den naturlige Slutning vistnok vilde være den, at hverken det Eine eller det Andet skulde bevilges; det ligger slet ikke for. Han har udtalt dette igjennem en Tankegang, som jeg under visse, rigtignok ikke bestaaende, Forudsætninger nok kunde forstaae, men som det vdrer mig, at Nogen nu vil træde frem med her i Rigsdagen. Han var aabenbart inde paa den Tankegang, at Repræsentationen skulde holdes borte fra Sagen i det Hele, holdes borte fra at medvirke ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvilket Skib der skal bygges, idet Sagen hellere maatte lægges i Regjeringens Haand, hvis man ikke reent kunde slippe for hele Bevillingen, hvilket nok vilde tiltale ham meest. Deril maa jeg sige, at med en saadan Tankegang kommer man ikke blot i den meest skærende Strid med enhver konstitutionel Tankegang overhovedet, men man kommer ogsaa i den meest skærende Strid med hele Udviklingen herhjemme, saaledes som denne har maattet være som Følge af de under de forffjellige Administrationer gjorte Erfaringer. Dette er

atter og atter gjort gjældende, at det gif ikke an, saaledes som fra Forst af var Tilfældet, at disse Bevillinger til Nybygninger bleve givne saaledes en bloc, at Alt overlodes til Ministeriet. Denne ubegrænsede Frihed var en Raadighed, Ministeren ikke kunde bære. Det er atter og atter fremhævet, at den eneste Maade, hvorpaa man dog kunde faae nogen Sikkerhed, nogen Beroligelse imod en famlende og planløs Benyttelse af Midlerne, var den, at Ministrene bleve tvungne til at udtale sig om deres Planer i saa Henseende, at der derefter finder Voteringer Sted, til hvilke man skulde holde sig. (Fischer: Hør!) I Modsetning til den Landsthingsmand, hvis Uttringer jeg nu har omtalt, er der et andet Medlem, det Medlem netop, der nu sagde „Hør“, der er kommet i en saa stærk Bevægelse i denne begrænsende Retning — og ifølge hans Stilling som Statsrevisor er det jo ikke saa underligt —, at jeg troer, at han igjen gaaer noget for vidt. Denne ærede Landsthingsmand (Fischer) følte ligesom en hellig Gysen ved de Uttringer, som bleve fremførte af det ærede 1ste Medlem for København (Madvig), om det store Spillerum, der endnu staaer aabent for Ministeren. Ja, mine Herrer, saaledes gaaer det her i Verden, der kan være enkelte Tilfælde, hvor Repræsentationen i Smaating er fordringsfuld, men i det Store er den det ikke, i det Store er Repræsentationen snarere billig. (Ploug: Flot!) Ja, det Udtryk holder jeg nu ikke af; altsaa i det Store er Repræsentationen snarere rimelig og fremkommelig, og saaledes er det efter min Mening ogsaa her Tilfældet. Repræsentationen har ikke villet springe fra den ene Iderlighed til den anden, og den har gode Grunde til ikke at ville eller kunne binde Ministeren for stærkt; derfor er der efter den historiske Udvikling med Hensyn til Nybygningerne endnu et betydeligt Spillerum givet paa Finantsloven ved den Sætning, som det ærede Medlem analyserede efter dens strengeste Ord betydning, men som jeg ikke troer, man uden videre kan fastholde, naar man medtager alle de historiske Præmisses, der her komme i Betragtning. Jeg vil nævne, at det, som det ærede 1ste Medlem for København sagde, er